

Lackfi János: Milyenek a magyarok?

Füled bokáig

A magyar ember eltöprengett, vajon miből tudható, hogy ő éppen magyar.

Abból, hogy vallja, borban az igazság, ezért pár pohár után az asztalt kezdi csapdosni, és kijelenti, hogy mindig neki van igaza. Vallja azt is, hogy sörben a békesség, ezért pár korsó után jóságosan kijelenti, hogy mindenkit szeret, és mindenkinek igaza van. A pálinkában ilyem elvont fogalmak nincsenek, azt inni kell, a többi majd kiderül.

Abból, hogy minden külföldinek kész elmagyarázni, hogy nyelve agglutináló, mint a japán, vagyis kicsi darabkákból van összeragasztva minden egyes szó. A japánokkal egyébként abban is egyetért, hogy minden tisztességes ember először a vezetéknevét adja meg, s csak aztán a keresztnévét. Ez így logikus, nem tudni, miért nem értik az összes többiek!

Abból, hogy titkon büszke szitkozódási kultúrájára, és megszámlolta már, hogy nevezetes „b” betűs szavunk különböző igekötőkkel felszerelve legalább kilencféle értelemmel bír.

Abból, hogy végtelen mennyiségben képes disznó vicceket, anyósvicceket, rendőrvicceket és zsidóvicceket mesélni.

Abból, hogy a tésztát édességnek tekinti, mákkal, dióval, lekvárral eszi, és ezzel idegrohamba kerget minden becsületes olaszt.

Abból, hogy hisz a szent Levesben, melyet az étkezés elején szolgálnak fel, a szent Savanyúságban, melyet a húselételhez szervíroznak, és a sajtról legfeljebb melegszendvics jut eszébe, semmiképp sem egy sajtál.

Abból, hogy míg az angol búcsúzás nélkül távozik, a magyar távozás nélkül búcsúzik.

Abból, hogy ajtóhoz érve előreengedi a hölgyeket, de bevág eléjük, ha kocsmába lép, hogy vadnyugati lovagiasságból saját testével fogja fel a repülő késeket.

Abból, hogy le és felsegíti a hölgyek kabátját akkor is, ha azok nem akarják.

Abból, hogy kötelességszerűen megjegyzi, magyar ember evés közben nem beszél. Mondja mindezt teli szájjal.

Abból, hogy mások egészségére kívánja a tüsszentést, pedig egy dán inkább bocsánatot kér miatta.

Abból, hogy nem tűri a bőföggést, pedig a mongoloknál ez a háziak főztjének kötelező dicsérete.

Abból, hogy nyilvánosan orrot fúj, pedig ez Japánban súlyos illetlenség.

Abból, hogy rászól arra, aki szívja az orrát, vagy szemrehányóan zsebkendőt nyújt neki, és nem tűri az étellel való szörcsögést sem, pedig ezek Japánban vagy Kínában természetes dolgok.

Abból, hogy hegynek hívja a dombokat és tengernek legnagyobb tavát.

Abból, hogy kedvenc tejtermékei nevét sehogy sem tudja lefordítani nyugati nyelvekre. Nem,

nem fromage blanc, nem is mascarpone, nem is cottage cheese, hanem tejföl. Értik?
Meg tejszín meg túró meg Rudi.

Abból, hogy az összes nép fiaival ellentétben a jobb kezén hordja jegygyűrűjét,
gyémántot pedig semmiképpen sem tetet bele, mert az flancolás.

Abból, hogy ha valami nem sikerül, ötszáz éve ugyanúgy rálegyint, hogy több is
veszett Mohácsnál, ha meg valami végzetesen rosszul sikerül, akkor vérben forgó szemmel
kiáltja: nekünk Mohács kell!

Abból, hogy gyerekként répát kell ennie, mert attól fog tudni fütyülni, és spenótot, mert attól
lesz erős. Ha csak a vastartalom számít, afelől akár egy lapátot is szopogathatna.

Abból, hogy születésnapján meghúzzgálják a fülét, és azt kívánják, bárcsak érne bokáig, pedig
ez nem lenne se praktikus, sem esztétikus.

Abból, hogy tudja, ennek a listának még nem ért a végére, és lehet, hogy soha nem is fog.